

Sonja Kovalevsky.

Hvorledes vi end personlig betragte Døden — med livstræt Længsel eller stille Fredstanker eller tilkæmpet Resignation — en Art Død fylder os dog alle med smertelig Bestyrtelse ved sin, som det synes, aldeles hensigtsløse Ødelæggelse, det er den Død, der gaar frem som Orkanen ved Midsommerstid og betegner sin Vej ved omstyrtede Stammer, afrevne Frugtknopper og ødelagte Kornagre.

Greben af denne smertelige Bestyrtelse staar den snevære Vennekreds saavel som den evropæiske Kulturverden ved Sonja Kovalevskys Grav. Dette Dødsbudskab har fremkaldt de dybeste Udtryk af Deltagelse, selv fra Kredse, hvorhen kun hendes Ry, intet Indtryk af hendes Personlighed, er naaet. Hun tilhørte Videnskabens udvalgte, hun havde givet Litteraturen rige Fremtidsløfter; hun var af den største Betydning for Kvindesagen, hun tog med hele sin Sjæl Del i sit Fædrelands Stræben efter Frihed — og fra alle disse Omraader lyde nu talrige Vidnesbyrd om, hvor stort man føler, Tabet er. Men indenfor Vennekredsen, der har erfaret, at Personligheden var endda meget rigere end Livsgjerningen, *der* føles Tabet som uerstatteligt.

De, som her i Stockholm stod Sonja Kovalevsky nær, vidste, at hun var en vildsom Fugl, der ikke havde hjemme hos os, en Gæst, der ofte tungt nok følte, at hun var en fremmed, og gjerne vilde have løftet Vingen for at flyve til andre Steder. De var saaledes forberedte paa før eller senere at skulle savne hende, men desto mere uforberedte paa helt at miste hende.

Saa jævnt, saa fordringsløst indtog hun sin Stilling, at man ikke mærkede, hvor stor den Plads var, hun udfyldte for sine Venner og sine Disciple, førend den stod tom, og den Skumring, der blev, da denne stærke Livslue udsluktes, viste os, hvor klart hun havde lyst i vor Graavinter.

Disse Linier skrives under det første Indtryk af Smerte over det pludselige Slag. De har kun til Hensigt at være